

Сопаса'е свилени пояси,
Го бърза'е преку поло'ина,
Му дадо'е зелена мащрапа,
Го пуш'а въ бунаръ баталіа,
Ми нацърпи една студна вода,
И му даде първо на вуйка му.
Седумъ пѣти въ бунаръ го пуш'е,
Съ нав'е до седумъ кралєи.
После влезе самъ да съ напїетъ.
Зміа бѣше мошне разоспана,
Седумъ пѣти дете не го узна;
Колку само да си съ напїетъ,
Тога ми съ зміа разбудила,
Ми го фати лудечекъ Секула
Ми го лапна дури до колена,
А уш' едношъ дури до пояса.
Тога викна Секула Детенце:
„Леле вуйко, леле мили вуйко!
Подайте ми моя остра сабя,
Да пресечамъ зміа тройногла'а!“
Му дадо'е негва остра сабя.
Мавна дете зміа да пресечить,
Не пресече зміа тройногла'а,
Тукъ пресече свилени пояси;
Ми пропадна въ бунаръ баталіа.
Тога велить лудечекъ Секула:
„Айви віе до седумъ кралєи!
Одайте си, мене не чекайте;
Останте моя бърза коня,
Како мене зміа ке ме ядить,
Така него орли да то ядѣтъ.“
Си тѣргна'е до седумъ кралєи,
Остаи'е ногой бърза коня.
Коня жржитъ во гора съ слушатъ,
Гласъ му о'ить три деветъ планина;
Тамо иматъ до три вити ора;
Ора бѣ'а сѣде Самовилски,
Напредъ бѣше Гюргя Самовила,
До неа Ерина Самовила;
Тіе му сѣ вѣрни посестрими.